

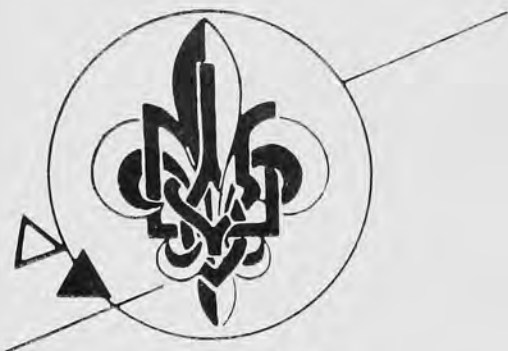
ЮНАК

ЛИСТОПАД — NOVEMBER 1984

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця—всього 10 чисел в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

- 1 У пластовій домівці ————— Л. Храплива
- Листопад у Львові ————— О. Львович
- 2 Треба нам знати: 40-річчя смерті найбільшого Добродія
Пласту Митрополит Андрей Шептицький у споминах
пластунів-сеніорів ————— Х. Навроцька і Б. Манарушка
- 4 Визначні сучасні українці: Лаврентій Дікур — посадник
Едмонтону ————— О. Н.
- 5 У Вінніпезі відкрили пам'ятник для відзначення Велико-
го Голоду ————— Л. Гавришків
- На горі князя Лева ————— С. Гординський
- 6 "Сірили у сумерку півночі шатра..." ————— ЮЮ
- 8 Цупке життя ————— В. Кархут
- 10 З народніх інструментів: Трембіта — — — А. Сумик
- 11 Газета 1-го Куреня УПЮ-ів ім. Ф. Черника — — х х х
- 12 Свято весни над ... морем — — — І. Лабунька
- 13 Релігія — — — Т. Гладилевич
- 14 Віктор Мішалов — чародій, бандурист — — — Т. Г.
Пластова пісня: Над все нохай свій рідний край — —
С. Черкасенко
- 15 Залізна воля ————— О. Марден
- 16 Колядка: Возвеселімся. Підготовляємо прикраси на
ялинку ————— х х х
- 17 "Свобода руху" — — — О. Шпильна
- 18 Життя пташок взимку — — — х х х
- 19 Бульбасики. До нас пишуть... — — — х х х
- 20 Хроніка: Спогади з мого 3-го юн. табору — — Л. Гапій
Родинний табір "Хмельниченків" — — — х х х
- 22 "Юнак" дякує за привіти з таборів
Список датків на прес-фонд "Юнака" і Замість квітів
на могили, Оголошення

- На обкладинці: Відслонення пам'ятника жертвам
Великого Голоду 1932-1933. Україна у Вінніпері.

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Дора Горбачевська
пл. сен. Юрій Данилів

ст. пл. Роман Ващун
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
ст. пл. Всеволод Онишкевич
пл. сен. Олександра Юзенів

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти
мову, як теж скорочувати й виправляти
одержані матеріали згідно з пластовою
термінологією, пластовими виховними
напрямами та вимогами
юнацького віку читачів.

ЮНАК

ЛИСТОПАД 1984

Ч. П. 11(252) РІК XXII

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА «ЮНАКА»:
КАНАДА—\$20.00
УСІ ІНШІ КРАЇНИ—\$20.00 АМЕРИКАНСЬКИХ
ОДИН ПРИМІРНИК \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel.(416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702, U.S.A.
Printed by Kiev Printers Ltd., 2466 Dundas Street West, Toronto, Ontario, Canada M6P 1W9
Second class mail registration # 2185

ЛИСТОПАД У ЛЬВОВІ

Вгорнулося у вогку темінь місто,
І втомлені заснули горді леви...
Несеться з сіл, з завулків передмістя
Осіній вітер брязкотом сталевим.

Зіщулені завмерли сонні площі
І дивний гомін кріпшає у далі,
А воля вже на прапорі лопоче,
І леви зіп'ялись на своєму п'єдесталі...

Рви, вітре бурю, розпанахай тишу,
Щоб брук ожив від бронзу, ржі і крові!
О, воле наша, вздвонена у вихор,
Уплетена в крутіж листопадовий...

О. Львович

У ПЛАСТОВІЙ ДОМІВЦІ

За вікном затужили пошарпані хмари,
Плаче осінь, що літа хтось жар погасив,
А в кімнаті, у затишній, з юністю впарі
Мерехтить далечінь ще не пройдених нив.

Там картини, мов спомини літа, ще мріють,
Іскри ватер і радість здобутих верхів...
Сподіванням весни вицвітає лелія,
Дужий задум в піснях молодих задзвенів...

І слідкують з полиць книги, мудрістю сиві,
Як похилені голови вкруг при столі,
Давню славу вітають у мрії бурхливій,
Як твердиці нові їй підводять з землі...

Прислухається осінь сумна, лиховісна,
Крізь скрипіння безлистих, зневірених віт,
Як невидиму іскру, початую пісню
Хтось несе у холодний, захмарений світ...

Леся Храплива

40-РІЧЧЯ СМЕРТИ НАЙБІЛЬШОГО ДОБРОДІЯ ПЛАСТУ

Цього року припадає на день 1-го листопада сорокова річниця смерти Великого Пастиря Української Католицької Церкви — галицького Митрополита Андрея Шептицького. Помер він у річницю Листопадового зриву у своїй палаті в княжому Львові 1944-го року, коли советські війська вже вдруге зайняли Західню Україну.

Його життя було сповнене служінням Церкві та українському народові, до якого мав особливе відношення. Але найбільше любив він українську молодь та дітвору, а українські пластуни мали в його серці окреме місце та особливу любов.

Це він віддав на ужиток літніх пластових таборів частину своїх дібр у Карпатах, подарував пластунам гору "Сокіл" біля Підлютого та допоміг їм збудувати таборові приміщення. Завдяки його великодушності на так зв.

"Остодорі" поблизу "Сокола" знайшли приміщення й табори новаків.

Митрополит Андрей Шептицький перебуваючи у своїй літній резиденції в Підлютому, часто побував серед пластової молоді, обдаровуючи їх своєю увагою-чуттям свого великого серця й добрим словом. Прикований недугою до крісла, він на руках пластунів прибував у табори на "Соколі" чи "Остодорі" ступав лише декілька кроків, спираючись на двох милицях.

Серед тих пластунів сеніорів, що пам'ятають його відвідини на пластових таборах, ці спомини залишилися незатертими на ціле життя.

А для всіх нас у Пласті митрополит Андрей Шептицький це перший і найбільший добродій Пласту. Його ми завжди зберігатимемо у вдячній пам'яті.

Митрополит Андрей Шептицький у споминах пластунів-сеніорів

...Була я тоді однією з старших новачок. Збереглося у мене тільки дві світлини, якими дуже горджуся, бож на них бачу улюблену постать нашого Великого Митрополита Андрея. Ще до сьогодні немов чую Його слова, коли стояла я на стійці перед кедровою палатою. Запитав Він мене, як я називаюся, а я, стоячи в поставі струнко, відповіла, що не вільно мені говорити, коли я на стійці. Тоді Владика сказав мені зайти до палати, коли не буду вже мати цієї важливої функції.

Після повороту зі стійки до табору розказала я про це нашій улюбленій сестричці "Наполеон" (так ми її звали) Дицьо, що піддала мені думку назбирати в лісі для Митрополита суніць. Увесь наш гурток вибрався по суніці, а відтак три "делегатки" з нашого гуртка понесли їх нашому Добродієві, за що дістали сердечну подяку та цукерки.

Отак табір 1929 року закарбувався мені в пам'яті тим більше, що був це ювілейний рік Митрополита Андрея.

Ще так живо стоїть у моїй уяві незабутня постать, повна маєстату, та шляхетности. Наше

На милицях у пластовому таборі...

Митрополит Шептицький прикрашав мостином іде до табору новачтва на "Остодорі".

"Вітай Владико!" на малому містку, що вів до табору прибраного зеленню, видавалося заскромним для звеличання цієї хвилини. Однак ні, бо прибирали цей місток щирі руки пластунів, з великої любови та вдячності.

Не зможу теж забути ніколи Служби Божої, що її служив тоді сам Митрополит у маленькій бойківській церкві на таборовій площі.

Сильно билися серця зі зворушення, слухаючи Святого Євангелія, коли читав його Владика.

Того ж дня завітав наш Добродій і до їдальні. Ми мали під час обіду мовчанку. Тоді спитав Владика:

— Чи я серед молоді, чи ні? Дайте ж їм покричати!

І ми закричали, ще й як закричали! Причувається мені цей веселий крик і гамір ще й сьогодні. Митрополит радів з нами.

Після відбувся наш скромний, як на таку хвилину, концерт. Але наш Великий Опікун відчував, що це наші дитячі серця звеличують Його ювілей і дякують за всі добродійства. Бо у серці кожного новака, юнака чи дорослого пластуна, багато місця зайняв наш Добродій...

пл. сен. Христя Навроцька
за ("Пластовою Ватрою")

...Найнезабутнішим, особливим чаром таборування на "Соколі" були відвідини табору нашого мецената і добродія — митрополита Андрея. Як тільки ми дізналися про заповіджені візити, то негайно почалося інтенсивне приготування до важливої події. Найтяжча проблема була: Як "дістати" його на гору до табору? Всім нам було відомо, що він хворів на дуже прикрі хворобу ніг, яка майже не дозволяла йому ходити. Вивести його на гору до табору було неможливо через брак відповідної дороги, тож єдина можливість була "винести"! Для цієї мети збудовано велику, широку вигідну "лектику". До обидвох боків лектики прикріплено два міцні дрючки так, щоб 12-ох пластунів могло її вигідно нести. Кожний був би радо зголосився виконувати те миле завдання, однак вибрано тільки "найсильніших". І так нам удалося дістати нашого Добродія у наше пластове коло. Радість і захоплення, які запанували серед "пластової братії" з того приводу, годі мені описати словами...! Ми всі мали нагоду бути так дуже близько біля Нього, слухати його слів та дивитися Йому просто в лице! А те Його лице було дійсно надзвичайне — таке дуже гарне, миле, вічно усміхнене, а очі, які ж прекрасні! Хто дивився в Його лице, той відчував, що тілом проходило якесь надзвичайне дрижання, а душа немов наповнювалась якимось "надземським" надхненням. Цього ніколи в житті не забути!

пл. сен. Богдан Макарушка
(Із Збірника "Лісові Чорти")

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

Лаврентій Дікур

Столиця заходу Канади провінції Альберти — Едмонтон вже вдруге має посадником міста українця з роду і це ще більше підкреслює важливу роль, яку українці відіграють у тій частині Канади, де їх так багато живе, де вони поселялися ще перед 1-ою св. війною, розбудовуючи сільське господарство, корчуючи ліси, управляючи землею. Поруч зі сільськими

-посадник Едмонтону

господарствами, українські поселенці будували церкви й школи, щоб дати своїм дітям знання та краще майбутнє. Діти тих перших українських поселенців, а відтак і внуки набрали освіти, покінчили школи та університети і сьогодні стоять на провідних місцях у громадському та політичному житті західних провінцій Канади. До таких належить теперішній посадник міста Едмонтону, якого обрано 60 відсотками голосів українців та інших етнічних груп восени 1983 року. Лаврентій Дікур походить з відомої української родини і його дід малим хлопчиною приїхав тут з батьком зі Снятинщини з заходу України. Батько Лаврентія Дікура — це колишній посол до Федерального парламенту в Оттаві. Він суддя Найвищого Суду, а Л. Дікур, його брати, так як і батько, закінчили студії права і є адвокатами.

Український посадник міста вже від 1974 року працює в міській управі та добре обізнаний з усіма проблемами міста. Активний в українському клубі професіоналістів та підприємців його добре знає українська громада, а що сам ходив хлопцем до української школи, свobodно розмовляє обидвома мовами. Його діти, що є в шкільному віці, щасливіші за нього, бо вони ходять до двомовної англо-укра-

їнської школи в Едмонтоні, цієї нової системи, яку впровадили завдяки домаганням українців у провінції Альберта. Лаврентій Дікур з гордістю підкреслює те, що в Едмонтоні тепер молодь має у середніх і нижчих класах навчан-

ня української мови нарівні з англійською. Він гордий на своє українське походження й на підтримку всіх українців його у виборах.

Він другий українець на тому пості, бо раніше був посадником Володимир Гавреляк, якого іменем названо тепер найбільший публічний парк у Едмонтоні.

О. К.

ПРИГАДКА ЩОДО ПЕРЕДПЛАТ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ

Повідомляємо, що з огляду на збільшені кошти друку. і зменшений тираж, згідно з рішенням ІХ. Зборів КУПО, від 1 листопада 1984 р. річна передплата кожного пластового журналу /"Готуйсь", "Юнак" і "Пл. Шлях"/ виносить \$ 20.00 ам. дол.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА

ЦЬОГОРІЧНЕ НАШЕ ГАСЛО:
«У МАНДРИ, У МАНДРИ ХОДИМ,
ЮНІ ДРУЗІ!»

У ВІННІПЕЗІ ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ

У Вінніпегу 24-го червня ц. р. офіційно відкрито великий пам'ятник з граніту й бронзи перед Вінніпезькою міською ратушею для відзначення 50-річчя Великого Голоду в Україні в роках 1932-33. Пам'ятник відкрив посадник міста Віліям Моррі

Пам'ятник збудовано з африканського чорного граніту, на якому приміщений рельєф з бронзи, що зображує матір з дитиною поміж двома гранітними плитами, що грозять їм смертю. Проект пам'ятника зробив Вінніпезький скульптор Роман Коваль.

Побудовою пам'ятника зайнявся окремий Комітет. Його створив місцевий Відділ КУК, Голова Комітету — Григорій Дмитришин. Цей Комітет зробив велике діло, він zorganizував маніфестацію для відзначення 50-річчя Великого Голоду під час 14-го Конгресу Українців Канади, що відбувся у Вінніпезі. Комітет також постарався, щоб навчання про Великий Голод впроваджено у державних школах Канади.

Пам'ятник збудовано за 75.000 доларів, яку зібрали українці Вінніпегу та околиці. Він стоїть як дар українців для міста Вінніпегу на дуже гарному і репрезентативному місці.

Відкриття і посвячення пам'ятника відбулося в присутності понад тисяча п'ятсот людей, з участю молодечих організацій — Пласту, СУМу і СУМКу. Посвячення довершили Митрополит УПЦеркви в Канаді Андрей і Митрополит УКЦеркви Максим при співслуженні духовенства. Програмою, в якій промовляли представники провінційного і федерального урядів, керував гол. Комітету Г. Дмитришин. Крім того, промовляли представники поляків і жидів, і на кінець голова КУК І. Новосад та Голова Відділу КУК у Вінніпезі І. Балюта.

Напис на пам'ятнику:

Цей пам'ятник споруджено для відзначення 50-річчя Голоду-Геноциду в Україні в 1932-33 роках і для увічнення пам'яті понад 7,000,000 невинних жертв пляново створеного голодомору советським урядом у Москві. Пам'ятаючи цю трагедію, ми переконані, що цей вчинок не відійде в забуття і це небувале страхиття ніколи не повториться в історії людства.

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.

Тарас Шевченко

Цей напис є також поданий англійською і французькою мовами.

Ст. пл. вірл. Ліда Гавришків
Станиця Вінніпег

Святослав Гординський

НА ГОРІ КНЯЗЯ ЛЕВА

Так відходять нестримно у безвість хвилини,
За хвилинами дні, а за днями роки,
І, як перше, гора осипається Львіна
Золотавим піском, мов минуле важким.

Гнівне сонце встає і, завісу імлісту
Розірвавши, як рана палає згори.

Тіні крилами б'ють, і каштанове листя
Розмітають і кидають люті вітри.

Важкотіли леви, підірвавшись на лапи,
Кам'яніють під луками хмурих будов,
І на мурах віків недокінчений напис
Снить про синяву днів, замережану в жовть.

„Сірили у сумерку півночі шатра..“

Пластова гутірка при ватрі про Львів — місто наших мрій...

Загальний вид середмістя Львова. Посередині — вежа ратушу, з якої 1-го Листопада 1918 р. повіяв національний прапор відродженої Української Держави.

Участь беруть: пластуни — юнаки в числі 5 — осіб, в пластових одностроях, при жевріючому багатті (електричні лампки, прикриті червоною бібулою та дерев'яним ріщам), при затемненій сцені — естраді, на тлі великої картини — малюнку з паноромою Львова. Одні сидять до-вкруги багаття, інші стоять. По середині, на видному зо всіх сторін місці, стоїть провідник, назвім його Микола, що проводить гутіркою. Якщо є рефлектори, тоді їх слід притішити й звернути їхні світла на авангард сцени з паноромою Львова. (Можна би було кинути на екран, завішений на чоловому місці — стіні (котарі) картину Львова з прозірок (Св. Юр. Високий Замок, Ратуша, Волоська Церква, Загальний вид Львова тощо).

При звуках пластової пісні „Сірили у сумерку півночі шатра“ проводиться гутірка. Першу стрічку слід співати, другу — тільки „мурмурандо“ (мелодія без слів):

Пластун Микола: Розкажу вам про наш рідний Львів, місто наших мрій...

Пластун Юрко: Розкажіть друже, але не-довго...

Пластун Марко: Мовчи, Юрку, тобі зако-ротко в Твій голові...

Пластун Борис: Та цитьте вже! Це вам не Школа Українознавства, де можна гомоніти досхочу...

Пластун Петро: Та, годі вже! ...Розкажіть, друже Микола...

Пластун Микола: Оце вже минає 734 років з того часу, як місто Львів заснував галицький король Данило Романович й у честь свого сина

Лева, назвав — город — Львів. Згодом, різні окупанти галицької волости нашої Батьківщини, називали його по своєму: поляки — „Львувф“, німці — „Лемберг“, а москалі — Львов. Сьогодні — Львів це місто, що після Києва, Харкова, Дніпропетровська, Одеси, До-нецька й Запоріжжя, займає сьоме місце щодо кількості населення й має 667,000 мешканців. Історична доля Львова є тісно пов'язана з історією всієї України. Від заснування, тобто від 1250 року, через сто років, місто було під володінням українських князів з роду Романовичів. Згодом, після того, як рід Романовичів вимер, містом володіли короткий час: воєвода Дмитро Детько, як намісник литовського князя Любарта, польський король Казимир, польський князь з роду П'ястів, Володислав Опольський, угорські урядовці, а від 1387 аж до 1772 року, місто перебувало під окупацією Польщі. Від 1772 року по 1914 Львів був столицею Галичини й Володимирії, під владою Австро-Угорщини. Під час першої світової війни, в роках 1914-1915, Львів окупували царські московські війська. Після прогнання московських зайд з Галичини Львів знову попав під володіння Австрії. В роках 1918-1919 за Львів велися криваві бої поміж українцями й поляками, що заволодівши Галичиною, окупували місто аж до розвалу Польщі у вересні 1939-го року. Два роки від вересня 1939 до 30-го червня 1941 року окупували місто кровожадні большевицькі війська, що під приманчивими гаслами „визволення західних братів-українців з-під польського ярма“ завели тут свої, московсько-

большевицькі порядки піл вивіскою, нібито “незалежної” Української Радянської Соціалістичної Республіки.

30-го червня 1941 року большевицьких “визволителів” прогнали зі Львова й України нові наїзники, цим разом зі Заходу — німці, що продовж трьох років, прилучивши Галичину й Львів до т.зв. “Генерального Гавернементу” не краще поводитися в нашому місті, як їхні попередники.

Так як в листопаді 1918 року в боях за Львів “встоятись не було сили” й Уряд Західної Української Республіки під проводом д-ра Євгена Петрушевича мусів податися на еміграцію, так і цим разом, 30 червня 1941 року, “Тимчасовий Уряд України” під проводом прем’єра Ярослава Стецька, серед несприятливих обставин не міг закріпитися ні на терені Львова, ні на всіх просторах України. Але й на “Великонімеччину”, що простягала свої криваві руки за “життєвим простором” в Україні, прийшов кінець. 27-го липня 1944 року, німецькі окупанти залишили Львів, а там і всі терени України. На їх місце знову грянули зі Сходу большевицькі полчища, що володіють нашим містом й по сьогоднішній день...

Пластун Юрко: Дякуємо, друже Миколо, за справді коротку гутірку.

Пластун Марко: Друже Миколо, ви сказали, що в боротьбі за український Львів й Україну “встоятись не було сили”... Аджеж, як нам розказують наші батьки та навчають учителі в

Школі Українознавства, Україна мала своє військо. В 1918-1920 роках боролися за Україну — Українська Галицька Армія та Армія Української Народної Республіки генерала Мирона Тарнавського й Головного Отамана Симона, а в 1940 роках була й Українська Галицька Дивізія й Українська Повстанська Армія...

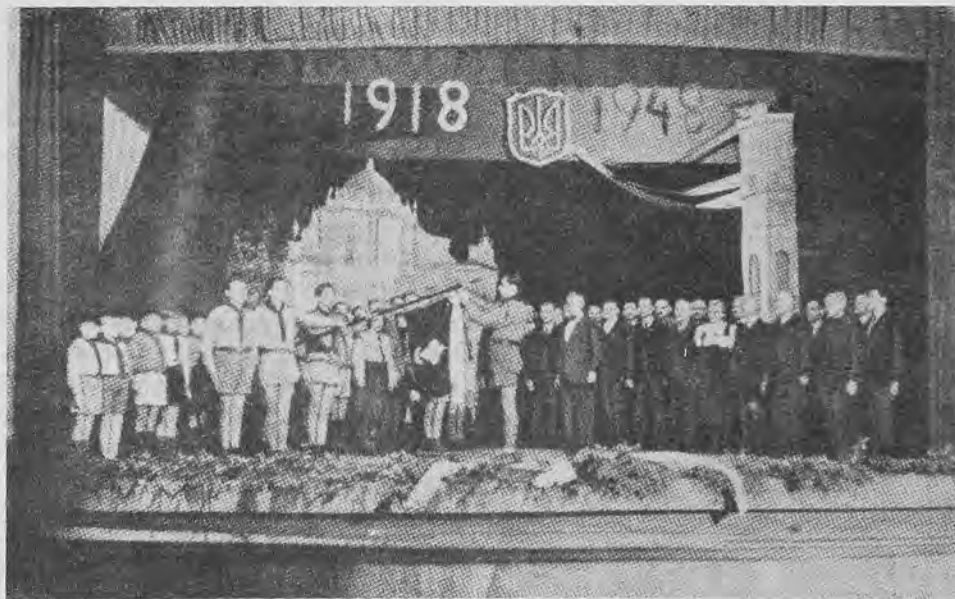
Пластун Борис: І справді! Як це так, що наш великий 50-мільйоновий нарід такий багатий в природні багатства, з тисячолітньою християнською культурою, не мав сили встоятись в боротьбі за незалежність нашої Батьківщини?

Пластун Микола: Мабуть тут найкращою відповіддю будуть віщі слова гетьмана України Івана Мазепи, що сказав: “Не один гуж всі тягнуть... Той на право, той на ліво, а все браття, оце і диво, через незгоду ми пропали, самі себе звоювали”... Єдності серед нашого народу немає, хоч молимося до Всевишнього: “Боже нам єдність подай”. Ось тут, хлопці, є й зарита собака! Але надіймося, що так завжди не буде... Якщо не ми, то наші діти, колись таки виборять для України незалежність й тоді наш Львів буде нашим, тільки українським містом! На ратуші буде знову маяти блакитно-жовтий прапор, а на всіх просторах України тоді запаує своя правда, своя сила і воля!

Всі пластуни хором: Що дай нам Боже!

Пластун Микола: Сходини закінчено. Струнко! (Пластуни стають в ряд і співають: Ще не вмерла Україна.

ЮКО

ЦУПКЕ ЖИТТЯ

ПОВІСТЬ ПРО ВОВКІВ
(Продовження)

IV.

— Вирвавсь! Вирвавсь! Висадив вікно й тікає до ріки — безладно вигукував хлопець, що влетів до кімнати.

Інженер миттю зірвався й сягнув до стіни по рушницю.

— Ідете? — спитав ділово в напрямі гостя. Горішна губа йому жорстоко дрижала. — Випустіть псів! — гукнув хлопцеві. — Бачите, — роблено спокійним голосом пояснював гостеві — я замкнув їх, бо рвалися до вовка. Старі порахунки. Бриськові минулої зими вовк відгриз вуха. Отже, йдемо?

Гість підвівся й дивно посміхаючись собі під вусом, вибіг слідом за господарем.

Швидко перебігли дорогу й зарінком підбігли до Лімниці. Дощ на хвилину вщух та небо було ще олов'яне й мряка з верхів, здавалося, спливала вниз немов струмок пареного молока. Вода вже прибула й каламутні, жовті хвилі йшли баранами понад захованими великими каменюками дна. Довший час вдивлялися в течію, що несла з собою повіривані смерічки, якісь бельки, колоди; по дні грізно гуркотіло каміння. Врешті завважили втікача. Видався дивно маленьким на хребті розбурханої Лімниці. Плив. Часами хвиля прикривала його з головою, та покищо виринав. Інженер розміреним рухом підніс рушницю до плеча; націлювався.

— І не дасьте йому ніодної шанси на врятування? З розпореним черевом, яке ви йому ласкаво зашили баранячою струною і так ледве чи врятується!

— Маєте рацію! — коротко, з ваганням відповів інженер. — Якщо врятується, хай живе! — він витягнув набой, щоб було не кортіло...

— Пане, пси не хочуть іти у воду! — зголосив той же сам хлопець.

Вовчик був вже на середині ріки. Течія швидко зносила його вниз. Та він уперто продирався у напрямку самотнього лівого берега Лімниці. Обидва глядачі машинально йшли за ним уздовж берега. На якому кілометрі від місця, що в ньому кинувся вплав переплисти річку, Вовчик потрапив на спокійнішу течію. Видно було через далековид, за яким післав інженер, що його сили зовсім вичерпалися. Вовчик щораз частіше поринав. Якийсь час його зовсім не було видно на поверхні ріки.

Це тривало може якої пів минути й глядачам з берега здавалося, що він потонув. Та враз він вигулькнув кільканадцять метрів нижче та кілька метрів ближче до спасенного берега.

Врешті вони побачили, що Вовчик підводиться на мілині. Поволі волічється до берега. Загрибуша хвиля його хоче змити, та він не дається. Падає, підводиться, і знесилений падає уже на сухому. Лежить нерухомо: п'ять, десять хвилин...

— Здох від перевтоми — шепнув інженер, неначе б з жалем. — А може б так переправитися й поглянути...

— Ні, ні, дивіться — загукав радіючи його гість. Він швидко тикав інженерові далековид. — Він підводиться, повзе!

І справді Вовчик підвівся й сунучи черевом по камінні зарінка, поповз кільканадцять метрів та сховався в прибережних чагарниках.

— Вирятувався! — зідхнув інженер. — Тверда штука!

— З розпореним черевом? Ще невідомо! — відгомоном висловив сумнів гість.

V.

Вовчик доповз до першого скраю густого, ліщинкового куща, та сховався в ньому.

Він увесь тремтів від нервової виснаги й холоду. Намокла шерсть облягла його тіло щільно, та в нього не вистарчало сили, щоб струснути воду. Болю в тілі він не відчував покищо ніякого. Ціле тіло немов одубіле, в ньому одубів теж біль. В мізку не ворухилася ніодня думка. Він просто виліз з води, вищукав сухе місце, впав і там же заснув. Проте чуткий інстинкт самозбереження процював. Той одичений зроду ввід інстинкт дикого племені, від віків переслідуваного, що лише тим і держиться при існуванні, що своєю чуйністю й готовістю прийняти всяку небезпеку в оборонній поставі.

То ж Вовчик не швидше піддався втомі, доки не перевінив нюхом і слухом і не переконався як слід, що він сам, і що наразі йому нічого не загрожує. Тоді щойно уклав на лабах стомлену голову і й миттю заснув. Та сон його був неспокійний, повний маячень. Бо вміру того, як він щораз глибше засипляв і відходило втомлене, понівечене тіло, будився

біль у рані на череві й у пообтовкуваних обкаміння, що несла бурхлива хвиля ріки, кінцівках.

Раз-у-раз він будився. Лизав рани. Біль трохи вщухав. Він тоді дбайливо перевірював всіма змислами докільця і заспокоєний знову засипляв.

Гарячкував. Перед ним вигулькували спомини прожитого, то постаті Сіроманця й Лютої, навдивовижу читкі та якісь дивно рідні. То знову зморе невидиво скаженого Неситого, що харчав і дико бився в судорогах. То знову болі пускали й тоді він роїв барвисті спомини пригод з побратимом в полонинах. Та починали пекти, дошкулювати рани й у снах з'являлися спомини переживань у неволі в людей, тісний мішок, що в ньому його в'язнили й трясли щеням... Верескливі хлопчакі, цупкі, якісь слизкі, аж гідкі мов доторки шупальців, доторки їхніх пальців, що вдираються в шкіру, вгризаються між м'язні. Вони деруть, шарпають, рвуть його на шматки... Вовчик захеканий прокидався. Верталася свідомість. У ранах ніло й пекло вогнем. Скавулів з болю. Поволі, простуючи здеревілий карк, змущувава пащу наблизитися до ран, з трудом з-поза шелепів висовувався язик. Він прохолодою лягав на пекучі рани. Болі поволі вщухали. Вовчик заспокоювався.

Скільки днів він так проспав — один, два, чи більше? Коли прокинувся був соняшний день. Втягнув у ніздрі повітря, насторожив уха. Над ним, угорі між гілками ліщини щось вовтузилося. Сипалося згори зелене лущиння горіха. Звів голову догори. Згори позирали на нього перлинки живих очей вивірки. В передніх лабках держала й швидко вертіла вилусканим горіхом. Вовчик байдуже кинув на неї оком і миттю знову заснув.

І знову виринули перед ним Сіроманець і Люта. Сіроманець стояв поруч з ним. Дужий старий самець, такий, яким його тоді, коли не дав йому вмішатися до пирування оточеної зі всіх сторін ватаги Неситого. Такий самий твердий і якийсь дивно рідний, хоча й суровий. Коли він його таким бачив? Десь колись можливо перед тим зустрічав?.. Працювала підсилена гарячкою уява. Гребав у ній, вертаючись аж до дитячих споминів...

Враз Вовчик зірвався й люто гаркнув. Готовий боронитися. Йому на голову щось впало й розбудило. Гамір і вереск. Опритомнів. Над ним квітвуткала й пищала вивірка. Вона кидала собою вгору й униз, лютувала. Горіх вихопився їй з лабок і падаючи, влучив Вовчика. Вовчик сердито загарчав. Тоді миттю за-

мовкла. Шугнула вгору, за хвилину була вже на сусідній смереці. Там, безпечно вже, захлистувалася просто негодуванням. Згори, на хворого вовка, посипалися сухі гілки. Звідусіль і щораз ближче відгукувалися посестри. Спішили з поміччю. Ще трохи й Вовчика обсяде ціла галаслива юрба. Давніше любив дробитися таким способом, та тепер йому було не до того. Був хворий й через те дразливий. Рішив уступитися перед тими докучливими крикунами. І хоч як це не йшло йому зразу, як відмовлялися ноги, мліло ціле тіло, він поволі, сантиметр за сантиметром, поповз у ліс. Півпритомний, у гарячці, він повзав, сунувся на череві й лабах, обережно, щоб не вразити рани. Все вперед, наче б гнала його якась сила одержимого.

Гас короткий, осінній день. Червоне сонце пірнуло за верхом, опуюю відбившись декілька разів від вершків смерек. Вниз падала густа мряка. А він усе далше й далше посувався вглиб лісу. Якась непереможна сила цілком заволоділа ним, не дала й хвилини припочити по дорозі. Вовчик зрештою сам свідомий того, що хай лише зупиниться на хвилину, то далше вже не рушиться йому...

Була це дивна мандрівка напівживого, важко покаліченого вовка, навропростець, мов сновида в трансі. Крізь збиту повсть чагарників, по величезних облазах. Декілька разів перебрив плинний лід струмка. Це прохолоджувало спечене гарячкою тіло. Хлептав холодну воду й звогчував засмаглу пашеку. Перед ним вдаль і в небо йшли похмурі велетні смерек. Небо вдивлялося тисячними очима зірок, холодно й безпристрасно на маленьку пилінку на землі серед пралісу: — його, знеможеного до краю, пучку духа, так — лише духа: — Вовчика.

Він бо, мов причинний пер уперед, певний рятунку, що там десь зпереду, куди повзе. Хоч так хотілося лягти й спочити. Вже раз врешті вмерти... Та дух не давався. Він шукав тієї одної шанси на дев'яност дев'ять, підйому. Того

ірраціонального, що його шукають невилікувально хворі в чудотворних місцях. І часами знаходять. Знайшов його теж Вовчик. Правичний інстинкт роду запровадив його в хвилину, коли він цього найбільше потребував, коли вирішувалося — життя, чи смерть: до його рідного лігва, де він і багато малих вовчиків, перед ним, побачили світ. Де виховувалися й вистали вони на лицарів пралісу — вовків.

Крилося те лігво серед недоступних для людських ніг вивертів і каменюк, зі всіх сторін ослонене недоступним гущавником. Та Вовчик зразу віднайшов його і зразу подався вглиб схованки, так якби покинув її не пізніше, як учора.

Він вигідно вмоستився, вилизав докладно язиком рани й щойно тоді, зрештою зовсім безпечний, почав нюшити оточення. І дивно! В запахів, що вивітрів трохи протягом часу,

як покинули лігво його дотеперішні мешканці, він віднайшов знайомий запах. Це був запах тіл його батька й матері. І Вовчик нагло пригадав собі той запах. Так виразно, аж заскавулів. Це ж був запах ватажка Сіроманця і його самиці Лютої.

Теплими споминами про них ліг йому на очі. Почув себе малим, малим, немичним вовчешком, при теплому боці матері, вовчиці Лютої.

Заплющив стомлені очі й спокійно заснув кріпким сном видужання.

3 народних музичних інструментів

ТРЕБІТА

Мелодія терембіти проста. Число нот мале. Але в Карпатах немає нагоди, яка б відбулась без терембіти.

Трембіта запрошує на весілля, оголошує народження дитини, проводить пастухів у гірські полонини. Трембіта також голосить похорон, неначе плаче за померлим.

Не кожне дерево надається на трембіту. Люди вживають "громовицю" — дерево в яке вдарив грім. Стара смерека дуже надається на трембіту, смерека, що має понад 100 років. Дерево мусить дозріти, щоб набути дзвінкої якості. Треба бути добрим знавцем, щоб почути музику в мертвому дереві і привести його знову до життя. Той хто може це зробити — це майстер. Він знаходить відповідне дерево, ріже його на чотири частини і приносить з гір до свого села. Тоді одним замахом сокири, розколює дерево на дві частини. Тут праця з сокирою кінчається, а починається найважливіша частина роботи. Майстер, уживаючи ножа і долота, уважно відділяє кору від дерева. Бочки терембіти мусять бути тонкі й гладенькі, а інструмент, що довший ніж три метри, повинен бути дуже рівний. Він припасовує і скріплює трембіту обручами з галузкою смереки.

Коли трембіта готова, її випробовують на найвищій горі. Тоді сходяться всі, що грають на трембіті, старі, молоді й ті, що вчаться. Майстер бере трембіту в руки. Тепер надходить тривожний момент! Як інструмент, який забрав майже цілий рік праці, буде звучати? Який голос буде мати ця трембіта?

Нарешті чути могутні звуки по гірських полонинах. Незабутня мелодія повторюється по горах і несеться далеко в Карпати.

ст. пл. Аріядна Сумик, Чикаго

(Гутірка написана як одна з вимог прийняття до Куреня УСП "Лісові Мавки")

Патрон Куреня — Федір Черник

ГАЗЕТА 1-ГО КУРЕНЯ

ІМ. ФЕДЯ ЧЕРНИКА

Серед присланих на конкурс проєктів газеток з терену ЗСА вирізняється газетка 1-го Куреня ім. Черника у Філядельфії, який має свою довгу та гарну традицію як пересмник прапору УСС-ів та їхньої традиції, тому що вибрав своїм патроном Українського Січового Стрілця Федора Черника.

1-ий Курінь УПЮ-ів зазнав саме тоді як підготовляв цю газетку велику втрату — смерть свого улюбленого зв'язкового пл. сен. Романа Левницького. Тому належить справді признання, що вони виконали це своє пластове завдання і виготовили проєкт газетки у 20-річчя "Юнака".

Подаємо з газетки першу сторінку із знімкою патрона й допис про Свято весни.

"Ю Н А К" ПРОДИВ ДВАДЦЯТЬ РОКІВ!

"Ю Н А К" СИЛЬНИЙ І МОЛОДИЙ!

"Ю Н А К" ГАРНИЙ І ДОБРИЙ!

БАЖАЄМО МНОГИХ ЛІТ "ЮНАКОВІ"!

ХОЧЕМО ВЕЛИКОЇ ЗНІМКИ ГОЛОВНОГО
РЕДАКТОРА "ЮНАКА" /на обкладинці!/,
БО НЕ ЗНАЄМО ЯК ВІН ВИГЛЯДАЄ!

20

Н А Ш П А Т Р О Н

Наші попередники вибрали Патроном свого куреня Федора Черника, бо він мав усі ті прикмети, що ними повинен відзначатися добрий пластун. Він був прикладним пластуном, але як прийшла потреба, то став вояком і старшиною Січових Стрілців та таким наложив голову в обороні прав Батьківщини в бою під Мотовилівкою 18-го листопада 1918 р.

Так він розумів Службу Батьківщині.

Цього року припадає 65 років від дня його смерті, а на другий рік буде 90 років від дня його народження. Ми горді з нашого Патрона й обіцяємо в цьому році зробити якесь добре Пластове діло.

65

"СМЕРТИ НЕМАЄ — Є ТІЛЬКИ СТРІЛЕЦЬКА ЧЕСТЬ" —сотник Ф. Черник

Свято весни над... морем

У 1981 році я відбув найцікавіше Свято Весни за весь час мого плавання. Цікаве воно було тим, що відбулося на жовтому піску біля синіх хвиль Атлантичного Океану.

Ідея, відсвяткувати таке Свято Весни, була ст. пл. Ромка Грицива (ОХ). Як тільки розійшлася вістка по філадельфійській Станції, що Свято Весни буде над морем, то молоді всі аж ахнули від захоплення.

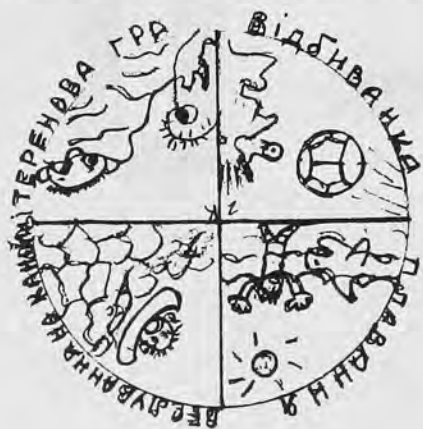
Вже від самого початку було нам цікаво. Разом із станичним другом Прасіцьким та з командою Свята Весни (Ромко Грицив — комендант, Юрко Білик — бунчужний, Юстина Литвин — пісар) ми двома автобусами довго, довго їхали до стеїту Меріленд, до того місця, де поромом мали переправитися в околицю Свята Весни. Пором був величезний. На ньому було багато людей разом з особовими автами. Я ходив з товаришами по поромі і з захопленням розглядався довкруги, бо ще ніколи не бачив такого великого дива на воді. Як вже мали ми причалити до другого берега, то почулася

тощо. Дружина, в якій я брав участь у тереновій грі, нічого не здобула, але я пригадую, що гра була цікаво приготовлена.

Як надійшов вечір і час спання, то не хотілося йти до шатра, бо тепла чарівна ніч під великими зорями-зірницями, зіздами була гарна, щоб замінити її сном.

На другий день була неділя. Службу Божу відправляв пл. сен. о. Тарас Лончина. Я служив до Служби Божої від 1-го куреня ім. Федора Черника, а Андрій Лашик від 11-го куреня ім. Романа Мстиславича. Тут, над морем я вперше читав Апостола. Атмосфера Св. Літургії над морськими хвилями була така, що її словами я не вмію описати. Мені хотілося, щоб чар цієї хвилини ніколи не змінювався.

По Службі Божій ми мали заняття турками майже до самого вечора. І тоді прийшла найцікавіша частина Свята Весни. Виховники повідомили, що над водою відбудеться міжгруповий змаг за найкраще збудований з піску замок. Ми всі кинулися будувати замки, і за

14 Курінь ім. Олени Теліги і 4-ий Курінь ім. Ольги Басараб

криття Свята!" В особливий і прецікавий спосіб відбулося це відкриття. З подивом приглядалися нам чужі люди, а я був гордий, що належу до Пласту.

З порому ми ще раз пересіли до автобусів і тоді вже просто над море. За короткий час наші півколом уложені шатра видніли на піску як дивовижні морські риби, що повилазили з океану.

На цьому Святі відбувалися різні цікаві заняття: плавання у морських хвилях, веслування на канойці друга Левицького — Муня, відбиванка, теренова гра разом з дівчатами

команда нашого бунчужного: "збірка на відпочинок берег моря був укритий найфантастичнішими замками-фортецями. Розв'язка змагу була ідеальна. Кожна група одержала свою нагороду. Хтось за цікаву думку, чи за виконання, а хтось за найглибший рів за найвищу вежу, за найширшу площу і т. д.

Як настала ніч, ми мали велику ватру, яка теж була гарна. Нас відвідали пластуни з Вашингтону. Всі ми разом (як звичайно на патрі) розмовляли й співали пластових пісень. Мені було дуже сумно як я подумав, що завтра в цей час це місце вже буде без нас.

Члени 1-го Куреня ім. Ф. Черника

на Святі Весни 1983 р.

Другого дня наступила ліквідація нашого табору. І як всі наші речі вже були в автобусі, то тяжко було повірити, що над цим морським берегом ще кілька мінут тому закінчилося найцікавіше для мене й моїх товаришів Свято Весни — Свято на морі.

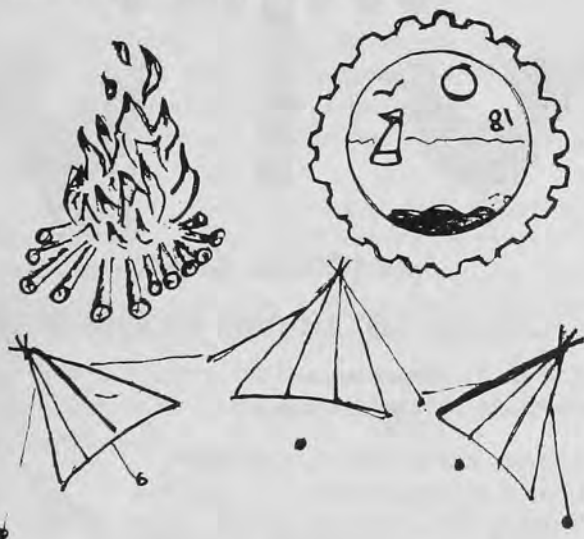
РЕЛІГІЯ

Великий порядок у космосі, в якому кожна планета має свій шлях і ніколи не зустріється з іншою, переконує мене, що Бог справді існує. Кожна річ на світі мусить мати свого творця, бо ніщо не може само від себе постати. Отже є Бог, що створив світ. Він створив також життя на землі і далі його підтримує. Наука не може вяснити, в який спосіб стало життя на землі, чому на ній живуть люди. Це може пояснити тільки релігія. Більшовики поборюють релігію, але не можуть її знищити, бо вони не можуть пояснити людям, як і чому постав світ, хто створив закони природи і для чого живе людина. Якщо вони мали б рацію, вони не забороняли б і не переслідували б релігії.

Багато українських патріотів, яких у школі не вчили релігії, її висміювали, вірять в Бога, наприклад, автор фантастичних повістей Олесь Бердник, колишній комуніст-письменник Микола Руденко і поет Святослав Караванський, який навіть написав вірш "Бог є!" Цей вірш починається такими словами:

Як дух, надхнення, творчість, дія,
Він антипод безвольної надії,
Жагою, словом, мужністю стає
І тим, хто мислить, руку подає!
Бог є!

пл. юн. прих. Таня Гладилевич
(9 кл.). Передрун з "Святоюрські дзвони" —
одноріччя Українського Православного Собору
св. Софії в Монтреалі.

Рушили автобуси, лишився за нами жовтий пісок і сині хвилі моря.

На спомин ми одержали два сині кольори з жовтим пісочком і мікроскопійним корабликом на наших відзначках, намальованих на закрутках від соди.

Дорогий Друже Ромку, це було неповторне Свято Весни! Від всіх учасників дякую Тобі за пережиті хвилини над морем!

пл. рзв. Іко Лабунька
І-ий Курінь ім. Федора Черника
у Філяделяфії

**ВІКТОР
МІШАЛОВ
— ЧАРОДІЙ
БАНДУРИСТ**

Ми мали нагоду чути його гру на бандурі під час концертів, останнього турне славної Капелі Бандуристів по містах Північної Америки під проводом незабутнього Григорія Китастого — диригента і композитора, відхід у вічність якого ми всі глибоко переживаємо. Це чармистецької гри на бандурі віртуоза-бандуриста Григорія Китастого надхнув любов'ю до бандури таку велику кількість нашої молоді, що гуртується в чисельних ансамблях у всіх країнах діаспори. А серед молодих виловився своїм талантом уже загально відомий молодий Віктор Мішалов.

Найперше його талант пізнали українці в Сіднею, Аделаїді, Мельборні, Кенберрі, а згодом зачали його запрошувати й австралійці на свої концерти. Виступає Віктор на найрізномірніших концертах — Асоціації Австралійських Скавток, Дівочої Школи в Оберн, Інтернаціональному Концерті в Кенберрі, У "Сивік Центрі" міста Віловбі, у Сіднейській Ратуші тощо. Він змагається з солістами інших інструментів і виграє дві відзнаки, в тому медалю першого місця.

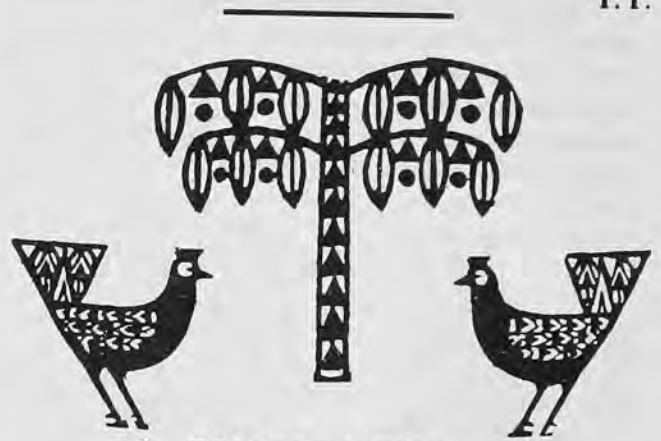
Наш бандурист є членом музичної групи трьох, де грають — на гебсю, кларнеті й на бандурі новітні пісні. Поруч з цим він закоханий у творчість Бетговена, Моцарта, намагається достосувати бандуру до гри класичних творів. Віктор щоденно вправляє і цим підніс свою техніку на особливий рівень. Тому й бажає передати свою вмільсть молодшим — вчить гри на бандурі у школі, "заразив" своїм мистецтвом і молодшу сестру, яка часто допомагає йому в концертах.

В кімнаті Віктора велика збірка магеріалів про бандуру і бандуристів. Австралійська преса подає інформацію, що Віктор перебуваючи в Києві, дуже хотів мати плякат бандуриста, що висів на стіні туристичного бюро, але на його прохання не звертали службовці уваги. Тоді Віктор приніс свою бандуру й заграв їм, і це розтопило лід їх сердець. Плякат є у його кімнаті.

В плеканні любови до бандури целику роллю відіграли також і Вікторові батьки. Вони послідовно дбали про те, щоб Віктор здобув українську освіту, щоб бував на концертах, щоб не переставав досконалювати своєю гру, втішаючись успіхами на шляху до щораз кращих успіхів.

Подавуючи цю інформацію нашим юним читачам, заохочуємо і вас до гри на бандурах, до відвідування концертів, до наполегливої праці над розвитком своїх талантів. Бо знаємо, що вони є, їх треба працею видобути, розвинути.

Т. Г.

ПЛАСТОВА ПІСНЯ

НАД ВСЕ КОХАЙ Свій РІДНИЙ КРАЙ

Слова: С. Черкасенка

Музика: Я. Ярославенка

Над все кохай свій рідний край
І молоде своє життя,
Без дум, без жалю й каяття,
За нього в грізний час віддай!

Над все ти свій народ люби,
І сил юнацьких не жалій,
Для нього працю, розум свій,
Віддай без суму, без журби!

Над все прапор свій шануй,
На нім слова — Народ і Край!
За нього сміло в бій ставай,
Не спи ж, юначе, а вартуй!

(Пластун 1923, чч 4-5)

**Увага! Хто має ноти до цієї пісні???
Подайте до "Юнака"!**

Залізна воля

Людам не бракує сили, але бракує волі.

Віктор Гюґо

Кожен сам собі визначає ціну: ми стаємо великими чи малими в залежності від нашої волі.

С. Смайлес

— Я не можу, це неможливе! — сказав генерал Олександрові, коли йому не вдалося здобути штурмом мурів фортеці.

— Геть його! — скрикнув великий македонець, — для того, хто постановив перемогти, нема нічого неможливого. — І, ставши на чолі своїх військ, здобув ворожі мурі.

— Десь певне хочете тільки наполовину, — завжди говорив Суворов людям, що не мали успіху. Воля була у нього на першій місці. Слів: «не можу», «не вмію», «неможливо» він цілком не хотів слухати. Завжди відповідав: «навчись», «спробуй», «зроби». Наполеон в Єгипті ходив провідувати хворих на заразу, бажаючи показати, що чоловік, який не боїться, може перемогти навіть чуму.

Коли лікарі сказали Дугласові Ерольдові, що він мусить умерти, він скрикнув: Як? Умерти й залишити жінку з безпорадними дітьми? Я не хочу вмирати! І воля його перемогла: він жив ще довгі літа.

Професор Единбурзького університету Джордж Вілсон був такий кволий, що ніхто не думав, щоб він міг колись вибитись на якесь становище: а між тим, з часом він став видатним ученим, хоч на своїм шляху мав стільки що навіть смерть спинилася безпорадно перед цією могутньою волею, не маючи відваги забрати його тіло.

ПРОСИМО ВИБАЧЕННЯ...

У числі за липень-серпень 1984 р. на сторінці 16 зайшла помилка у підписі під світлиною: там пропущено, що побіч зв'язкової Божени Іванусів стоїть Начальний Пластун, а світлина повинна бути на сторінці 18, де допис про посвячення прапора XVI Куреня УПУ-он ім. Цюпи Паліїв. Начального Пластуна прохаємо вибачення за цю технічну помилку!

перешкод, що вони — здавалося — знеохотили б і найсильнішого чоловіка. Особисті нещастя, ампутація ноги, упадок сил, страшні кровотечі не могли зламати його запалу. Здавалось,

Валтер Скотт на 55 році життя мав більше як 600 тисяч доларів боргів. Але, не зважаючи на поважний вік, постановив сплатити всі борги, до гроша. Незламна міць його постанови надала духові й тілу віри й надхнення. Борги були сплачені.

У щоденнику Валтера Скотта читаємо: «Я терпів тяжко й часто мав тільки одне бажання: лягти й заснути вічним сном. Але постановив боротися, поки змога». — Його непереможна воля працювала навіть тоді, коли інші сили залишили його.

— Нема нічого неможливого для людини, що вміє хотіти, — сказав Мірабо.

— Береги великого океану щастя, — каже Фостер, — вкриті уламками життєвських човнів. Люди, може, надзвичайних здібностей, але яким бракувало відваги, віри, твердості — гинули в той час, як менш здібні, але більш енергійні прибули до порту. Сотні людей тягнуть сіре життя — непомітні й забуті тільки тому, що не мали відваги зробити першого зусилля; але коли б вони здобулися в свій час на сміливий крок, то здивували б світ своїми ділами й успіхами.

Квентін Матсис уже втратив надію стати великим малярем, коли йому сказали, що лише тоді дозволять йому одружитися з його коханою — дочкою його вчителя, як він створить цінну художню річ. Матсис негайно взявся до праці з силою волі, якої ніщо не могло побороти, і створив «Скупарів» — одну з найкращих речей у малярстві. Ось так сила волі творить «неможливе».

Батько Бальзака пробував знеохотити сина до літератури.

— Чи ти знаєш, — говорив він йому, — що письменник може бути тільки королем або жебраком.

— Добре, — відповів малий хлопець, — отже буду королем — Батьки залишили його на ласку Божу в малій кімнатці на піддашші, і хлопець десять років боровся з нуждою і невдачами, поки таки не переміг і не досягнув того, чого прагнув.

За книжкою О. Мардена «Воля й успіх» в перекладі В. Приходька.

2. Всі утішайтесь на землі нині,
хвалу віддайте Боній Дитині.
В цім Бонім домі, Христу малому,
котрий увесь світ відкупив.

3. Пісні співаймо звучно та мило,
і торжествуємо всі разом щиро.
"Слава во вишніх, а мир для нижніх"
весело світу голосім.

ПІДГОТОВЛЯЄМО ПРИКРАСИ НА ЯЛИНКУ

Листопад це вже останній час для підготовки прикрас на ялинку, які такі придатні для пластових ярмарків, а то й таки для власних потреб. Тим разом хочемо подати кілька можливостей та поради як робити прикраси з стрічок, що їх продають у всіх кольорах і розмірах для пакування подарунків. Вони всі тепер мають у собі, ліпку, яку треба тільки звогшити, щоб зліпити стрічку разом, а це помагає робити з них прикраси уможливує багато чого зробити швидко й гарно.

Потрібно вужчих двох ширин, вужчих і ширших, малих кораликів або "перелок" і малих дзвіночків. З такого знаряддя можна зробити серденька, квіти, а навіть котика.

До зроблення серденьок треба мати на кожне 1/2 ярда стрічки, її потяти на довжину 8 інчів, 6 інчів і 4 інчі. Скласти кожну довжину на половину й тримати складеними усі три довжини. На голку з ниткою насилити коралик перетягнути через усі три стрічки і закріпити другим кораликом. Кінець серденька також пришити до купи ниткою.

В подібний спосіб можна робити квіти більші або менші, залежно від довжини стрічки. І тут в середину дати по перелці й пересилити ниткою серединку квітки.

Киця вимагає вже більшої вправності, її тіло й лапки складаються з трьох закручених

стрічок, а голова також із трьох. Тут треба уживати стрічку, яка добре сама закручується при допомозі очка ножики або ножичок.

„Свобода руху„

Приїхавши у відвідини на “родину”, привіз я з собою одну погану, сказати б, буржуазно-реакційну звичку: не носити при собі документів. А тепер маю клопоти. Іноді візьму, іноді ні. Забуваю.

Вирушив я в групі інтуристів оглядати київські новобудови. Ліземо в трамвай. Народу повно — ніяк вступитись не можна.

— Сідай в слідуючий — радить кондукторша. Дала свисток і рушила.

Всів в наступний трамвай. Їду по Васильківській. Коли бачу службовці МВД документи в пасажирів контролюють. Я за кишеню, другу — нема! Що ж воно, думаю, буде?

— Документи? — звернувся до мене “мільтон”.

— Забув, — відповідаю. — Відвик... Недавно, — мовляв з-за кордону.

— А-а-а, — каже — шпiон!.. Диверсант! Руки в гору!

З піднесеними руками йшов я до Катерининської. Один тілохранитель спереду, другий ззаду. Прохожі співчутливо кивали головами. Ще один ворог народу. Катерининська вулиця, символ охорони недоторканости трудящих далі непослаблено виконує шляхетні функції.

Привели мене до однієї камери. Відчиняють двері, — Заходь!

Людей набито, мов у бочці. Дверей ніяк зачинити. Переповнено але втиснувся якось, і стою. Як у трамваї. Стоять і інші. Спішити нікуди. Ось сивоволосий дідок. Колгоспник. “Враг народа”. Його обвинувачують у саботажі. Під час весняної посівкампанії він зламав колгоспну лопату. Біля нього стоїть стахановець київської фабрики. Це розбазарювач грабіжник.

В його кишенях було знайдено два вкрадених на фабриці тістечка. За це його чекає кількарічне “исправление”.

Представником трудової інтелігенції є професор Київського університету. Злочин його непростимий: у своїй праці про штучне запліднення рогатої худоби він не керувався вченням марксизму-ленізму.

Вчитель середньої школи обвинувачується в буржуазному націоналізмі, бо під час лекції він насмілювався згадати заборонений твір Шевченка “Розрита могила”.

Симпатичний двірник підозрівається в шпiонажі: він листується з донькою, що перебуває в США. Інший “шпiон” одержав аноні-

мовний пакунок з-за кордону. Дуже тепер дякве невідомому добродієві.

Взагалі всіх ворогів народу та їх злочинів не перерахували. Я не збираюсь цього робити. Судять тут за зрив плянів, за відмову їхати в Казахстан, за спізнення, за непідписання позики і т. д.

Опівночі покликали мене на допит.

— Як ти. — питає слідчий, — проник в СССР?

— Легально, — відповідаю. — Як турист. Розповів я свою історію.

— А які, — питають, — інструкції дала тобі американська розвідка? Які відомості збираєш? Скільки тобі платять?

— Повірте, — кажу, — товариші, що їхав з самими чистими намірами.

— Віримо, — каже, — віримо... — і відкроче, бачу, ніжку від столика.

— Ну що, — питає, будеш далі вператися чи признаєшся?

І я, знаєте, признався. Признався, як мене завербувала американська розвідка, як я перейшов вишкіл у школі шпигунів і диверсантів, як мене викинули з літака над територією УССР і як я зв'язався з підіривними елементами та вів шпигунську діяльність у столиці України.

І лихо його знає, чим це все скончилося б, якби в справу не втрутилися мої опікуни з Інтуриста. На другий день мене викликали знову.

— Помилка, — кажуть, — товариш Шпилька, трапилася. Не беріть за зле. Продовжуйте подорож по нашій прекрасній і вільній країні.

Олександр Шпилька
Із збірки “І сміх і горе”

Життя пташок взимку

Кожний з вас напевно знає, що осінньою порою декотрі пташки відлітають до теплих країн, де завжди тепло й є чим житись. Але є й такі пташки, що залишаються з нами в зимі й зуміють пережити труднощі, хоч ці труднощі на їхні сили не малі. Дні стають коротшими на шукання поживи. Самої поживи менше й інша вона. Температура обнижується. Часто перепадають дощі, настають сніги та бувають сніжні завірюхи. Для задержання тепла в тілі, декотрим пташкам, як **куріпкам**, ніжки обростають пір'ям, крім цього мають більше пір'я в зимі, чим в літі. Пташки, що живуть на Алясці, як **коноплянки**, характерні тим, що їхнє пір'ячко важить більше в місяці листопаді, ніж в гарячій місяці липні. Пташки теж надуювають своє пір'я для кращої відпормости зимна. Є пташки **гага**, що мають такий пух, який їх ogrіває, хоч температура спадає 50° Ф, нижче 0. Товщ, який пташки придбали за літа в своєму організмі, допомагає пережити снігову бурю, коли вони не можуть шукати за поживою. Пташка **кардинал** тим товщем може пережити три дні. Качки **гага** живуть своїм товщем п'ять до дев'ять днів. Якщо після цього часу, вони не знаходять жодної поживи, гинуть.

Нелегко й в ясний зимовий день знайти пташкам поживу. Озера й потічки замерзають, і тоді тяжко є з поживою для водних птахів. Комахи гинуть, рослини в'януть, все ж таки деяку поживу можна знайти. Лялечки комахок та їхні яєчка знаходять у корі дерев. Приблизно 50% пташок живиться насінням і ягодами. Більші птахи, як круки, голуби, мери та інші більші птахи, знаходять поживу по смітниках у парках, або по вулицях міста. Декотрі пташки заховують улітку поживу на зиму, часто її не знаходять, бо забувають місце сховку, або якась інша пташка забере.

Кожний може допомогти пташкам пережити зиму. Різні насіння продають у крамницях, є децю і в хаті. Пташки люблять сухі ягоди, шматки овочів, сухий чи свіжий хліб, соняшникові зернятка, горіхи, кашу та інші яринні речі. Дуже багато пташок любить горіхове масло, але щоб їм дзьобики не клеїло, треба його вимішати наполовину із кукурудзяним грисіком. Цю мішанину кладеться до коробки, званої кормушка, яку можна купити в крамниці, або зробити самому, її підвісити на дерево, або мішанину розсмарувати по корі дерева. Хоч ця спрєпарована пожива замерзне, вони своїми

гострими дзьобиками зуміють спожити. Знайти пташкам тепле й безпечне місце на спання теж не є легко. Часто знаходять місце по середині зеленої ялиці, або на кущі, що є при землі, хоч вони не є тепліші за безлисті галузки, але не так наставлені на вітри, саме малі пташки ночують по таких кущах. Більші пташки — як круки, ворони, яструби та навіть орли ночують на безлистих деревах. Знаходять теж нічліг по

Кардинал

міських парках, там де нема напасників. У дуже зимні ночі часто люблять збиратися гуртом та ховатися від зимна до дупла, якщо таке знайдуть. Але й в дуплі деяким пташкам може бути zagrożене життя, бо більша їх кількість може дуже легко привести до задущення. Багато з зимових пташок весни доживає, але багато через зимові негоди й гине.

Бульбасики

Для перевірки назви професії
цих Бульбасинів — дивись
на стор. 24

МЕЛАНЯ

До нас пишуть...

ДО ХВАЛЬНОЇ РЕДАКЦІЇ "ЮНАКА"

Вже довгі роки якась добра душа мені посилає Ваш цінний журнал. Мило мені його отримувати й читати та й переживати знову юну молодість з нашими пластунами по вільному світі.

Цікаво мені читати думки молодих чому по українському говорити. Про це треба більше писати і думати та й вводити в життя гасло: рідна мова це хліб насущний народнього життя повсюди!

"Цупке життя" В. Кархута читається, як казку, а повість дає стільки емоцій та й багато життєвих правд висвітлює. "Юнака" даю читати семінаристам нашої семінарії св. Йосифа в Прудентополі та й іншим. Вони цікавляться тематикою й дивно, що понині Пласт не створив бодай одної станиці чи гуртка в Бразилії. А це більше як потрібно. Воно певне, що будуть труднощі, бо певні чинники бояться но-

вого, і то ще більше українського. Але уважаю, що з Богом і доброю волею можна зробити спробу. Тут Пласт уже був, але загинув.

З належною пошаною до Вас
У Христі слуга і друг

о. Василь Зінько ЧСВВ

На Божій землі постій 9-5-84 РБ. Придентопіль

"Дорогий "Юначе"!

Пересилаю річну передплату та даток на пресфонд "Юнака". Кожного місяця перечитую журнал "від дошки — до дошки" та мушу признати, що якість журналу значно поправилася. Дуже багато цікавих статей та спогадів. Також люблю вірші, поміщені на перших сторінках журналу.

Остаюся з пластовим привітом СКОБ!
ст. пл. Андрій Мончак

СПОГАДИ З МОГО 3-ГО ЮНАЦЬКОГО ТАБОРУ

Того року я приїхала на "Вовчу Тропу" день скорше як всі таборовички. В день початку табору ішов дощ безперервно, але табір розпочався без великих гризот, крім однієї — дівчата не були вдоволені, що їх не приділили до шатр з улюбленими товаришками. Але камендантка Арета Підвербецька була вироzumіла й обіцяла все наладнати.

Повідкритті й розпакуванні, ввечері була ватра "Запознаймося", де кожна мусіла сказати звідки вона, як називається та що любить робити. Показалося, що три-чверти дівчат люблять їздити на лещатах, і грати в теніс, а чверть учасниць табору цікавиться читанням, відбиванкою, плаванням, їздою ровером і верхи, слуханням музики й писанням листів. Курінь учасниць був найбільший числом — нас було сорок сім, прихильниць — 37, а десять розвідувачок.

В неділю відбулася перша Служба Божа, а відтак дефіляда і слово голови КПС подруги Стахи Гойдиш. Перший тиждень табору деяким юначкам, а особливо прихильницям не дуже подобався, бо треба було лазити й збирати колоди на обов'язкову піонерку, а решту тижня використано на будову таборових курінних брам, щогли (яка впала, бо яма була заплитка) і стояків біля шатер.

Кожного пополудня була пообідня тиша, під час якої я писала листи. Я люблю писати листи, а ще більше їх діставати. Один з найцікавіших написав мій тато шифрою, і я по годині половину його відчитала.

Одного вечора в день Івана Купала відбулася теренова гра. Таборовички були поділені на дві дружини й кожна мусіла найти свою мавку, сплести з квітів вінок і змайструвати зі шпильок сосни Марену. Мавку знайшла друга дружина і пл. уч. Марта Перфеська дізналася від неї, де можна знайти квіт папроті.

В першому тижні було кілька вогників, а в п'ятницю ввечері прийшли до нас юнаки на спільну вечерю й ватру. В неділю була Служба Божа. Я співала у церковному хорі, що

його провадили три брати Хабурські. Того дня мали ми дозвілля й могли запізнатися з хлопцями й пограти відбиванку. Було приємно зустрічатися з юнаками, пізнавати їх як приятелів, а не конче як майбутніх "наречених".

Другий тиждень був повний зайнять і юначкам більше подобався, ніж перший. Вкінці по довгих дискусіях ми вибрали назву табору "У мандри все мене кортить", бо і тема табору була мандрівка. Ми відбули одну одноденну до Іст Четген і дводенну в гори. В часі тижня мали ми т. зв. "Гонг шав", на який кожне шатро мусіло придумати якийсь скеч, або інше щось, як також ми вибирали "Місс у мандри". У четвер ввечері всі чотири табори перейшлися до міста Іст Четген на традиційний "карнавал пожежників", а в п'ятницю ціле рано було посвячене пробі на День Пластунів.

В суботу були відвідини батьків і мої батьки приїхали на ціле пополудне. Я мала нагоду поділитися враженнями й розпитати про все, що діється у нашій великій родині. В неділю після Служби Божої була дефіляда, а відтак виступ перед батьками. Новачки виступали з руханковими вправами, новачки робили інсценізацію боротьби доброго лицаря з недобрими ворогами, юначки виводили хороводи у формі квіток і привіту "СКОБ", а юнаки співали свою таборову пісню. На тому закінчено День Пластунів.

Ввечері розвідувачки пакувалися на прогулянку, а учасниці й прихильниці кінчали здобувати вмістості, до яких вчилися цілий тиждень. Потім ми перейшли до табору юнаків, де нам вони розповіли про прогулянки, які мали відбутися в останній тиждень табору.

У пінеділок раненько розвідувачки вирушили на свою триденну прогулянку, а учасниці пакувалися на свою дводенну разом з учасниками. У вівторок рано ми зістрілися з юнаками. Нас поділили на 5 груп. Ми приїхали авто-

Зліва Лада Гапій, Аліна Легецьніс і Тамара Івасечко

бусами під гору "Мт. Грейлок" і вирушали групами що п'ятнадцять хвилин. Траса не була легка. Перша миля була дуже стрімка, а скрізь решта терен дуже каменистий. Було тяжко йти, але було приємне товариство. Як ми нарешті вилізли на саму гору, то побачили, що було варто так довго дряпатися по горах. Вид був чудовий! Відпочивши, ми зійшли до того місця, де мали ночувати. Ми розпалили вогнище, а ті, що здобували вмільсть куховарення, зварили вечерю. Поставили шаласи чи шатра і розпакували мішки до снання. Ми мали дозвілля майже дві години перед нічною тишою, щоб робити що хотіли.

Рано до нас прийшов провідник "трейлів", що називався Марк. Він нас взяв на прохід, пояснював околицю, оповідав про природу й про гори Мт. Грейлок. По обіді ми мали дві години пообідньої тиші, наші подружки й друзі спали, а ми говорили, грали в карти й відпочивали. По дорозі додому вступили на морожене

і всі були дуже задоволені з прогулянки та ніхто не хотів, щоб вона кінчалася. В четвер в часі обіду й пообідньої тиші Христя Головінська, Таня Гірняк, Ліза Сонна, Рома Кігічак і я поправляли дописи й укладали одноднівку. Пополудні Тамара Івасенко і я почали битися подушками і ця битва поширилася на цілий табір. Ввечері розвідувачки перебрали провід табору й зорганізували з юнаками "Люау" і ватру. В п'ятницю був день розвідувачок й ми понад чотири години грали з юнаками в зеленому будинку різні ігри. Ці гри деяким юнакам і юнакам не дуже подобалися.

Ввечері була прощальна ватра. Більшість юначок розплакалася зі зворушення. В суботу ми упорядкували табір, а в полудне було закриття, а тоді всі пороз'їжджалися до своїх домів.

Цей табір був найкращий, на якому я дотепер була. І я буду його приємно згадувати.

пл. уч. Лада Галій
44-ий Курінь УПЮ-ок Ньюарк

ХРОНІКА

РОДИННИЙ ТАБІР "ХМЕЛЬНИЧЕНКІВ"

Присутні на таборі мають в плані подібний табір зорганізувати в 1985 році в стейті Нью-Йорк в околицях гір Адірондакс або у Вермонті, теж в перших тижнях серпня, коли закінчені вже усі табори для юнацтва й новатцтва.

Організатор табору 1983 р. пл. сен. Борис Павлюк переслав знімку таборовиків, вір відзначки, що її самі таборовики зробили і чека на пресфонд "Юнака" з побажаннями для нашої редакції.

У серпні 1983 року відбулася в парку "Кодурас" в південно-східній Пенсільвенії в околицях славного місця з історії США Геттісбургу родинний табір пластових родин курення УПС "Хмельниченки". У таборі взяло участь сім родин, батьків, матерів і дітей — усіх разом 31 особа.

Таборовики прибрали назву для табору "Родинна ватра", а своєю таборовою піснею обрали "Де згода в семействі".

Під час спільної ватри родина С. Біди і Б. Павлюків склали датовану пресфонд "Юнака" в сумі 42 дол.

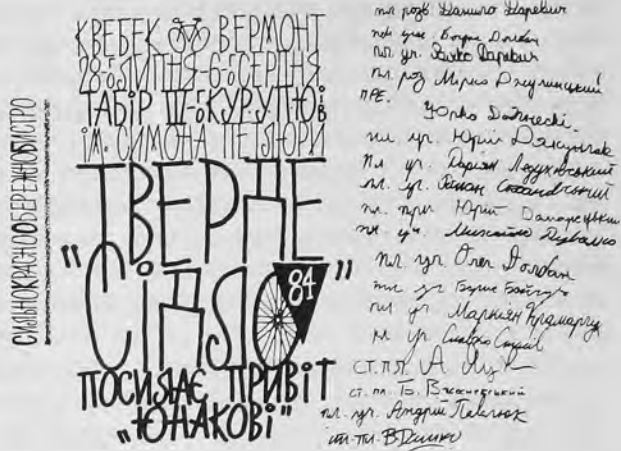
Члени родинного табору "Хмельниченків" п. н. "Родинна ватра". Відзначка табору.

“ЮНАК ДЯКУЄ ЗА ПРИВІТИ З ТАБОРІВ”

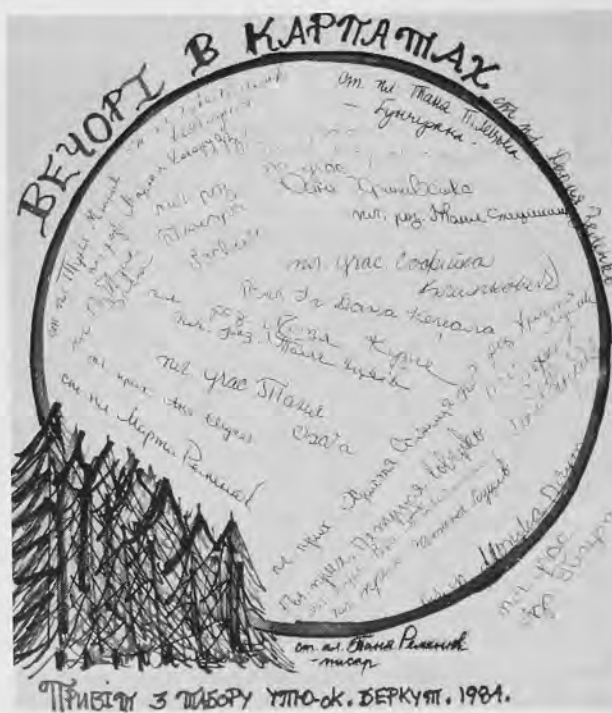
● "Козани зеленого лісу" — Табір УПН-ів на Оселі "Писаний камінь" вітають малюнком відновлених "Золотих Воріт" у Києві, підписами новаків учасників та Проводу табору.

● **Табір УПЮ-ів "Бомба під тиском"** на Оселі "Вовча Тропа" в Іст Четгем — це віддзеркалення якогось тиску-енергії в його учасників. Їх символізують малюнки та склад численного Проводу. Цікаво розглядати ці малюнки, розгадувати їх значення.

● III-тій Курінь УПУ-ів ім. Симона Петлюри в Торонто під назвою "Тверде сидло" вітає підписами всіх — учасників і Проводу та символом табору. Він відбувався в мандрівці на роверах.

● **Табір УПУ-он "Скарбниця дорожочініних надій"** на "Писаному Камені" рисунком відкритої скриньки, виповненої підписами учасниць і Проводу.

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА", які вплинули до 10 вересня 1984

ЗСА:

А. Мельничин, Френкфорд, ЗСА \$ 5.00
Учасники табору Куреня УПС "Хмельниченки"
(дивись окреме повідомлення) 42.00

КАНАДА

Замість квітів на могили
(дивись посмертні згадки) 40.00

разом: \$ 87.00

З родинного табору курення УПС "Хмельниченки" 1983 р.
склали на Пресфонд "Юнака"

пл. сен. С. Біда — 32 дол.
пл. сен. Б. Павлюк — 10 дол. **Разом 42 дол.**

Датки на "Залізний Фонд" Пластового Видавництва, які
вплинули до 10 вересня 1984 р.

пл. сен. Е. Людкевич, Лос Анджелес, ЗСА \$ 20.00
пл. сен. Н. Головата, Торонто, Канада 50.00

Датки замість квітів на могили 80.00
(дивись посмертні згадки)

Разом: \$ 150.00

Замість квітів на могили
св. п.

пл. сен. Дарії НАВРОЦЬНОЇ

Челена 1-го Куреня УПС ім. О. і С. Тисовських
склали датки на Залізний Фонд Пластового Видавництва:
по \$10.00 — М. Мудрин, М. Комарницька, Н. Головата,
О. Марченко, Н. Чорний.

по \$5.00: С. Буцик, О. Сенишин **Разом: \$60.00**

Замість квітів на свіжу могили
бл. п.

ПИЛИПА ОПРИСНА

складаємо на Залізний Фонд Пластового Видавництва
\$20.00, а Дружині і Родині Покійного
пересилаємо щирі співчуття **Леся і Андрій Харани**
(Торонто, Канада)

Замість квітів на могили
св. п.

ГАЛИНИ БОЙКО

Матері наших подруг ст. пл. Дані
і Тані та Романа Мельників
на пресфонд "Юнака"
склали \$30.00 Ліда і Ераст Гуцуляни
(Торонто, Канада)

Замість квітів на могили

св. п.

ОЛЕНИ РОСЛЯК

на пресовий фонд "Юнака"
склала \$10.00 **Ляриса Похмурська**

АРКА ЗАХІД

це не лише модерна українська книгарня
і крамниця гарних подарунків, але також
справжній осередок обслуги українців
Торонта й околиць.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі,
друкарські машинки;
- різьба, кераміка, картини, кришталі,
порцеляна, полотно і нитки "ДМС" до
вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні
оказії;
- висилка пакунків в Україну.

ARKA WEST
2282 Bloor St. West
Toronto, Ont.
M6S 1N9, Canada
Telephone: 762-8751

- Продаємо "МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК",
ціна \$7.00 з додатком коштів
пересилки.

БУЛЬБАСИНИ

НАЗВИ ПРОФЕСІЙ:

Співав у ролі паяца з одноіменної опери Леонкавалльо
Фрізлер

Хто з Вас подорожує

• літаком • кораблем • поїздом • автобусом

у Канаді чи поза Канадою

повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива

виікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

ЄДИНА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST COMPANY LTD

2299 Bloor Street West — Toronto, Canada M6S 4T2

TEL. (416) 763-2291 — 766-3342

приймає вклади і ощадності, платить найвищі відсотки, уділяє особисті і мортгеджові позики, приймає і реєструє пенсійні плани і на нові дома (РРСР і РГОСП).

Полагоджує всі банкові операції —
приймає домашні рахунки (телефони, електрика і т.п.)
Завідує спадками і довіреннями (траст)

Управитель: Богдан Миндюк

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ І ПЛАСТУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа: 295 College St., Toronto, Ont. M5T 1S2

Tel. 922-1402 & 922-2797

Відділ: 3635 Cawthra Road (біля Української
Католицької Церкви)

Tel. 272-0468

Відділ: 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario

Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання помагати членам в економічних справах порадами і фінансово.

Наша справа — служити членам!

Друкерія КИЇВ

виконує
всякі
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — TEL. 537-5572

2466 Dundas St. W., Toronto, Ont. Canada M6P 1W9

Праця і ощадність забезпечать

Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,

учні свято-миколайівських шкіл,

складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ.

Спілка приміщується в будинку

Вашої школи і є відкрита від

год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529

Toronto, Ont. M6J 2P4

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:
YUNAK Magazine

2199 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1N2, Canada
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна \$1.50

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙНУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

*Години урядування: понеділки і п'ятниці
від год. 6-ої до 9-ої вечора;*

середа від год. 9-ої до 12-ої перед полуднем.

- Кредитова Кооператива в Пассейну платить 7% дивіденди від ощадностей — нараховуємо чвертьрічно.
- Студентські позики — до сплати після закінчення студій.
- Позички на авто та всякі потреби домашнього вжитку.
- Безплатне для членів життєве забезпечення ощадностей до висоти \$2,000 і позичок до висоти \$10,000.
- Сертифікати за високим опроцентуванням.
- Федеральне забезпечення членських уділів до висоти \$100,000 на одного члена.

*Вступайте в члени в годинах урядування
в домівці кооперативи.*

229 Говп Авеню * Пассейн, Н. Дж. * Тел.: (201) 473-5965

"... виховання — це надавання думкам і почуванням якогось напрямку", — напе Олександр Тисовський-Дрот. Пластова преса саме й сприяє виконанню цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передплачуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і новин та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал дорослого членства Пласту, Пластприяту і загалу батьнів, які цікавляться вихованням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

ISURANCE:
2184-C Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07303